

Interpellatie van De h. DESMET : Participatieraad.

De h. Desmet: Participatieraad.

De h. Desmet herinnert ons eraan dat het schooljaar 24-25 nu al drie maanden aan de gang is, met de nodige organisatorische en soms relationele problemen. Zoals elk schooljaar zijn er nieuwe richtlijnen en andere omzendbrieven van de subsidiërende overheid.

Maar de inrichtende macht en worden regelmatig herinnerd aan één ervan die betrekking heeft op de participatieraden. Het decreet "Missions" van 24 juli 1997 verplicht elke school om een participatieraad (PR) te hebben. Het Pacte pour un enseignement d'excellence van zijn kant voorziet in de versterking van de democratie binnen de scholen op deze manier en, volgens de geest van deze omzendbrief, moet de PR in het centrum van de ontwikkeling van de schoolcultuur geplaatst worden.

Deze organen, die niet-beslissende adviezen uitbrengen, moeten meerdere keren per kalenderjaar bijeenkomen en overleg plegen. Op die manier komen vertegenwoordigers van het onderwijsteam, soms leerlingen, administratief personeel, ouders, vertegenwoordigers van de inrichtende macht en de economische en sociale omgeving in de buurt van de school bijeen voor constructieve discussies en concrete voorstellen om de levenskwaliteit en het leren te verbeteren. De basistaken van deze PR's zijn het bespreken van het schoolproject, het evalueren en zelfs wijzigen ervan, en het geven van hun advies over het jaarlijkse activiteitenverslag van de school.

Het organiseren van deze PR's kan soms moeilijk zijn. Toch hebben deze organen voor democratie en debat hun doeltreffendheid bewezen. Ze zijn veel meer dan de klassieke "ouderverenigingen", die zeker ook heel nuttig zijn.

Heeft het opzetten van PR's in verschillende scholen problemen opgeleverd op het vlak van opvolging en organisatie? In welke scholen heeft de participatieraad geleid tot vooruitgang of creatief en innovatief denken?

De h. Desmet dankt het college bij voorbaat voor alle nuttige informatie.

Schepen Gol-Lescot antwoordt dat de implementatie van een dergelijk systeem complex is.

De vertegenwoordigers van de inrichtende macht, waarvan de belangrijkste in elke school natuurlijk de schooldirecteur is, organiseren vaak bijeenkomsten met ouders maar het is moeilijker om buurtbewoners en winkeliers bewust te maken, tenzij er een specifiek project is.

Het is gemakkelijker om buurtverenigingen te mobiliseren die actief zijn in de onmiddellijke omgeving wanneer scholen specifieke projecten ontwikkelen. Dit is met name het geval voor de "schoonmaakdagen". Schepen Gol-Lescot weet echter niet of de vergaderingen die in deze context worden georganiseerd - en die door de schooldirectie "oudervergaderingen" worden genoemd, ook al zijn er andere spelers bij betrokken - als PR's in de strikte zin van het woord kunnen worden beschouwd.

In ieder geval zijn schepen Gol-Lescot en de pedagogische inspecteur niet in staat om alle vergaderingen bij te wonen die zouden moeten worden georganiseerd: aangezien het decreet voorziet in 4 vergaderingen per jaar en er 11 scholen zijn, geeft dit een totaal van 44 vergaderingen per jaar die worden gehouden in weken buiten de schoolvakanties, ofwel een gemiddelde van twee vergaderingen per week, wat op de lange termijn niet haalbaar is.

Schepen Gol-Lescot heeft echter vergaderingen belegd met alle betrokken schepenen, in het bijzonder met de h. Wyngaard als schepen van Mobiliteit, waarbij alle ouderverenigingen worden

uitgenodigd om te praten over de veiligheid rond scholen, het groener maken van speelplaatsen, nieuwe soorten speeltoestellen enz

Over het algemeen doet het college er alles aan om ervoor te zorgen dat er een dialoog tot stand komt, ook al gebeurt dit misschien niet formeel volgens het concept van de "participatieraad". Dit geldt in het bijzonder voor de enquête onder ouders en kinderen voor de nieuwe speelplaats in de school Centre, of het overleg met buurtcomités en verenigingen van naburige handelaars voor de aanleg van schoolstraten.

De h. Desmet wijst erop dat PR's verplicht zijn, hoewel hij erkent dat het in sommige scholen moeilijk is om ze op te richten. Minstens één keer per jaar moet een verslag worden opgesteld om de balans op te maken van de beslissingen van elke school op dit gebied

Ook de plaatselijke paritaire commissies blijken om vergelijkbare redenen moeilijk te organiseren

De h. Desmet betreurt echter dat er geen echt evaluatiesysteem voor de PR's bestaat. Hij nodigt de gemeentelijke inrichtende macht uit om te werken aan een meer systematische organisatie van de PR's, al was het maar om minstens één vergadering per jaar te garanderen.